

Heb jezelf lief

1) Liefde, basis voor professioneel én persoonlijk leven

Ik ben 4 jaar oud, mijn moeder moet naar het ziekenhuis. Als ze terugkomt is ze niet alleen; ik heb een zusje gekregen. Het elfde kind is geboren; ik ben nummer 10. Wanneer ik haar mag vasthouden gooi ik haar weg; mijn grote zus vangt haar op. Ik wil geen zusje, ik wil aandacht. Tot die tijd was ik altijd bij mama. Mijn moeder hield mij graag thuis; totdat ik een opvolger kreeg. Ik huil weken lang; mijn oudere broers en zussen zeggen dat ik niet zo kinderachtig moet doen; ik ben 4 jaar. Toen mijn zusje werd geboren begon er een patroon waar ik veel later last van zou krijgen; verlatingsangst. Ook kon ik toen nog niet weten dat mijn sombere vader, die mij altijd in vertrouwen nam, de basis legde voor mijn latere relaties. Ik was een trouw kind, loyaal aan mijn vader. En toen ik recentelijk aan mijn oudste zus vroeg wat voor kind ik was zei ze : ‘je was een luisterend spelend kind’.

In mijn werk als talentengids ben ik dat nog steeds; ik luister naar verhalen en ik speel met gedachten. Mijn klanten hebben vaak een verhaal dat op mijn eigen verhaal lijkt. Het verlangen om een eigen methode te ontwikkelen heb ik nu bijna gerealiseerd. Ik heb die methode ‘Gids naar eigen wijsheid’ gedoopt, het is een speelse manier om ‘persoonlijk talent management’ te ontwikkelen. Deelnemers ervaren dat kennis in je hoofd zit en wijsheid in je hart. Ik werk met levensverhalen, beelden en metaforen. ‘Gids naar eigen wijsheid’ is gebaseerd op tien geboden. Mijn verhaal vandaag gaat over het eerste gebod ‘Heb jezelf lief’. Om eigen wijsheid te ontwikkelen moeten we trouw zijn aan een paar universele wetten. Liefde is daarbij een soort van grondwet, waarbij het gaat om stromende energie.

2) Mijn ongeluk

Het is 14 oktober 2010. Ik lig op de grond en weet het direct; ‘ik moet van Henk af’. Dat dit mijn eerste gedachte is bij een verschrikkelijk ongeluk lijkt bijzonder. Mijn paard loopt met zadel en hoofdstel rond in de rijbak. Het is een lief maar jong dier. Hij is geschrokken van de opwapperende jas die ik op deze warme herfstdag over een paal heb gehangen. Terwijl ik zeer relaxed na de training aan het uitstappen ben, bokt hij opeens en ik lig op de grond. Ik hoor ‘krak’ en weet dat hij mij heeft geraakt. Ik voel dan nog niks. De hele binnenkant van mijn rechter arm is eraf getrapt; het vlees hangt los te bungelen. Als voormalig verpleegkundige check ik direct of er geen zenuw schade is; gelukkig, ik kan mijn vingers nog bewegen. Ik voel dat ik geluk heb gehad en ik begrijp dat ik deze boodschap serieus moet nemen. Al 7 jaar lang bestaat onze relatie uit een contract waarin we elkaar vasthouden. Het laatste jaar is Henk depressief; ter afwisseling zoekt hij nieuwe liefdes. Iedere keer wanneer dat gebeurt ben ik weer 4 jaar; ik besef dat niet maar mijn verdriet is buiten proporties. En dat terwijl Henk mij keer op keer in de steek laat; het klopt niet.

Omdat we achteraf wonen, de burens niet thuis zijn, Henk naar het werk is en ik geen telefoon bij mij heb, krijg ik geen tijd om echt in paniek te raken. Ik klem mijn arm tegen mijn lichaam en ren naar binnen. Ik bind er een schone theedoek om en bel 112. Het duurt lang voordat de ambulance er is. Intussen zet ik met 1 arm mijn paard Claus op stal; een onmogelijke opgave daar het een jong en groot paard is. Echter, Claus lijkt te begrijpen dat hij mee moet werken en laat zich geduldig afzadelen. Ik heb af en toe een vlaag van paniek maar weet deze te onderdrukken. Wanneer de ambulance eraan komt stort ik in; totaal in paniek schreeuw ik dat mijn arm er bijna af is. Ook sta ik niet toe dat zij eraan zitten; de pijn heeft mij nu volop in zijn greep. Omdat mijn bloeddruk door de shock te laag is mag ik niet direct morfine hebben.

Ter afleiding laten ze mij Henk bellen; dat is geen succes. Ik schreeuw alleen maar; ze nemen de telefoon over en vertellen dat ik naar het UMCG wordt gebracht.

Daar aangekomen word ik in de houdgreep genomen want er moet een foto worden gemaakt; Henk moet mij ook vasthouden. Ik zie geen liefde maar alleen zelfmedelijden in zijn ogen. Weer is hij het slachtoffer van het feit dat ik een ongeluk heb gehad en zal hij wekenlang mij moeten bezoeken in het ziekenhuis, want dit is niet direct klaar. Dat ik geen trauma heb van het ongeluk maakt hem nog bozer; zou ik het dan nooit leren? Iedere dag komt hij verslagen aan mijn bed zitten; kan ik dan niet aangeven dat hij gerust een dag mag overslaan? Een goede vriendin staat mij met al haar wijsheid terzijde. Ik moet leren zien wat mijn relatie daadwerkelijk nog bijdraagt aan mijn geluk; niets lijkt het, het geeft ongeluk. 'Heb jezelf lief', klinkt het in mijn achterhoofd, ook dat gaat naar de Filistijnen wanneer je niet trouw bent aan jezelf.

3) E-matching: durft u het aan?

Door het ongeluk word ik wakker geschud. Opeens zie ik waar dit over gaat; dit gaat over het meisje van 4 jaar, zij houdt mij tot nu toe in de greep. Daar is geen reden meer toe. Ik ben klaar voor de volgende stap. Nadat ik ben hersteld en de psycholoog heeft aangegeven dat relatie-therapie kansloos is, gaan Henk en ik uit elkaar. Eindelijk kan ik hem loslaten; we zijn beiden opgelucht. Ik heb enorm veel zin om uit de band te springen. Ik duik in de datingwereld en besluit dat ik dit tenminste wel op HBO-niveau wil aanpakken. E-matching springt eruit; daten op niveau, dat klinkt goed.

Eerst moet ik een profiel opmaken; ik zoek naar woorden die een beeld moeten geven van wie ik werkelijk ben. Het lijkt wel een paardenmarkt; de handel wordt met fantastische omschrijvingen aangeboden. Het is te mooi om waar te zijn. Ik lees profielen van andere vrouwen en ik vraag mij af waarom al deze energieke godinnen met eigen onderneming of top-functie bij een toonaangevend bedrijf vrijgezel zijn. Ik lees over hun fantastische levens waarbij ze zowel op cultureel, sportief als sociaal vlak niets tekort komen. Daarbij houden ze van gesprekken op niveau en zien ze er goed uit. Mijn concurrentie is fors; maar zoals ik dat in mijn bedrijf ook niet doe ga ik mijzelf niet vergelijken. Ik zet mijzelf als volgt in de markt:

'Ik, ondernemende, lieve en soms rigoreuze vrouw zoek een sportieve man die zijn gevoel durft te volgen. Je bent tactisch maar durft ook de confrontatie aan te gaan waar nodig. Je neemt gemakkelijk leiding en je ziet eerder uitdagingen dan obstakels'.

Het bericht vul ik aan met een reeks grappige en ietwat uitdagende foto's die ik op een zonnige voorjaarsmiddag met een vriendin maak. Ik moet in mijn zwarte voile jurkje rondrennen in de tuin. Het jurkje wappert heel vrolijk op door de wind; precies goed volgens mijn vriendin. 'Heb je wat achter de hand voor wanneer je meer van jezelf wil laten zien'. Nou, ok dacht ik, we zien wel; eerst maar eens kijken of dit profiel überhaupt de kijkcijfers omhoog kan krijgen.

En ja hoor, direct na plaatsing stormen de reacties binnen. Het is fantastisch wanneer je na jaren verwaarlozing ieder uur weer een paar veelbelovende mannen virtueel mag ontmoeten. Het is een werkelijke 'boer zoekt vrouw' operatie; ik schift direct het kaf van het koren. Ik proef veel nood bij de doorzichtige verhalen en te weinig overtuiging dat de man achter het profiel zichzelf herkent in wat hij over zichzelf etaleert. Wanneer de laatste man die mij aanspreekt mij waarschuwt dat we beter niet kunnen bellen, omdat hij niet altijd vrij kan spreken, besef ik dat deze online wereld wellicht toch geen ideale snelweg is naar een nieuwe liefde.

4) Een nieuwe liefde

Dan krijg ik een reactie van Eize. Ik heb hem benaderd omdat hij binnen mijn zoekzone van 50 km woont, sportief is, een leidinggevende functie heeft en geen bla bla verhaal houdt. Eigenlijk staat er vrij weinig in zijn profiel en de foto is ook niet helder. Maar blijkbaar spreekt iets mij enorm aan. Eize schrijft direct ‘dag leuke vrouw, ik word blij van jouw ondernemende actie om mij te benaderen en wat fijn dat je ook nog sportief bent. Ik heb een enerverende baan bij een internationaal georiënteerd recycling bedrijf. In mijn vrije tijd zoek ik mijn uitdaging in wielrennen, schaatsen en mountainbiken’.

Vanaf dat moment heb ik bijna 5 dagen nauwelijks geslapen, wanneer Eize voorstelt om elkaar te bellen, sla ik alleen maar gillerige onzin uit en kom ik absoluut niet zelfverzekerd over. Mijn vriendin de fotografe waarschuwt mij dat ik rustiger aan moet doen en zeker nog geen ontmoeting moet afspreken. En wanneer ik dat dan toch doe moet dat op een openbare plek gebeuren zodat ik altijd rugdekking heb mocht het toch een zoekende gek zijn die stiekum het e-matching bestand is binnengeslopen en er nog niet uit is gegooid. Tuurlijk, zou ik doen, ik neem geen risico. Echter, de gierende vlinders door mijn buik nemen het over van mijn verstand. Vrijdag 27 Mei sta ik om 22.30 op de stoep bij Eize Julsing thuis.

Hij doet open; bloedmooi, blond en 2 meter lang. Ik lig in katzwijn, direct. Alle veiligheids-etiketten vergeet ik; er volgt een urenlang gesprek waarbij het lijkt alsof we hetzelfde hebben meegemaakt en we elkaar al veel langer kennen. Nou, dit wordt geen avontuurtje, denk ik dan. Mijn abonnement bij e-matching heb ik de volgende dag opgezegd. Er volgt een periode van extatisch geluk; ik voel mij geliefd, gezien en gehoord; ik heb veel in te halen. Ik word weer trouw aan mijn waardes, mijn gevoel van wederkerigheid wordt gevoed. Ik ervaar groei op alle levensgebieden; mijn bedrijf floreert en ik voel mij geliefd.

5) Zijn ongeluk

Na 3 jaar te hebben genoten van een zorgeloos leven worden we stil gezet. ‘Een wijntje halen lukt niet schatje, ik lig in de ambulance’, zegt mijn liefje door de telefoon wanneer ik op 10 Juli 2015 mijn paard op stal zet. Als voormalig verpleegkundige vraag ik niks maar regel direct dat iemand mij naar het ziekenhuis brengt. Zelf rijden kan ik niet want ik loop met een arm in het gips vanwege een gebroken vinger. Eize ligt met een nekkraag op de brancard; dat ding doet zeer en zijn ribben doen pijn. Hij is 8 meter door de lucht gegooid door een auto die van links kwam; het is verbazingwekkend dat hij nog bij kennis is. Als wielrenner maakt hij wel vaker mee dat hij bijna wordt geraakt maar nu is het echt. Omdat hij 2 meter lang is moet je toch wel knap blind zijn om hem van de fiets te rijden. Dit keer is het een bejaarde dame die mogelijk inderdaad slechtziend kan zijn. Althans, Eize steekt eerst zijn hand op, zij stopt en dan geeft ze gas.

Gelukkig lijkt het (relatief gezien) mee te vallen; 4 gebroken ribben, geen nekletsel maar wel een inwendige bloeding. Voor alle zekerheid moet hij naar de intensive care. In de ‘ic wereld’ is het gebruikelijk om de eerste 24 uur af te wachten want dan kan er pas echt een diagnose worden gesteld. Er kunnen nog onverwachte trauma’s opduiken die in eerste instantie niet zijn opgevallen. Nou, het is maar goed dat dit protocol in acht wordt genomen; Eize verliest tot de volgende middag 5 liter bloed. Ik zie hem liggen: ‘bloedmooi, blond en bijna dood’.

6) Stromende energie in liefdevolle verbinding

Hij kijkt me aan en zei ‘het komt wel goed Catootje’. Ik breek, ‘dit komt niet goed’, denk ik. Ik durf niet te denken aan wat er zou kunnen gebeuren maar ik voel een diep verdriet; mijn nieuwe liefde kan mij ontglippen. De minuten trekken voorbij; ik ben nog nooit zo bang geweest. Het verlossende woord komt na een uur; ‘hij heeft het gered hoor’. De intensivist heeft

van binnenuit het gat gedicht; hierdoor is de bloeding gestopt. Ik bezoek Eize 3 x per dag, soms nog vaker; ik zie dat niet als een opgave maar als een logische keuze. Ik mis hem zo en ben blij dat ik er voor hem kan zijn.

Mijn sterke sportman gaat een periode tegemoet van ondraaglijke pijn en mentale dismissie. Zijn ondernemende instelling, humoristische insteek en alles wat hem altijd helpt om teleurstellingen te overwinnen heeft plaats gemaakt voor kwetsbaarheid; een gevoel dat eerder niet op de voorgrond stond. Er is bloed in de long terecht gekomen; dit moet worden afgezogen. Ook moet de long 2 x worden ingeprikt; dit houdt in dat er zonder verdoving een scalpel in het longvlies wordt gezet. Daar zitten veel zenuwen; een zeer pijnlijke kwestie dus. Na 18 dagen ziekenhuis mag Eize naar huis; fijn toch, nu snel opknappen. Niets blijkt minder waar. Eize kan niet liggen, niet zitten, niet te lang lopen en als gevolg van zijn lichamelijke gesteldheid is hij opeens erg angstig op straat. Zijn loopbaan krijgt een forse knauw; hij moet minstens een jaar revalideren. Wanneer hij teveel doet slaapt hij niet; zijn lichaam staat op de reserve-stand en moet eerst bijkomen van de levensbedreigende ervaring. Gelukkig is Eize nu, bijna 2 jaar later, geheel hersteld. Vanuit dankbaarheid dat dit alles is goed gekomen zijn wij op 27 Mei 2016 getrouwd. Een fijne dag die onze liefde voelbaar en zichtbaar maakt voor onszelf en onze naasten.

In mijn begeleiding als talentengids kijk ik met mensen naar hun patronen, zodat zij betekenis kunnen geven aan wat hen belemmert om hun dromen waar te maken. Mijn droom, het opzetten van mijn bedrijf, werd mogelijk door te stoppen met mijn relatie en andere energie slurpende patronen. Ik ontdekte dat dit alles te maken had met hetgeen mij vanaf mijn vroegste kindertijd heeft gevormd. Mijn relatie met Eize geeft mij energie en dit werkt overal in door. Mijn klanten zijn ook op zoek naar een manier om zich zelf te ontwikkelen. Inmiddels heb ik geleerd, dat hun eigen levensverhaal de meest vruchtbare bron is, waarmee we kunnen werken om te komen tot een nieuwe liefdevolle verbinding, waarin de energie op alle vlakken echt weer gaat stromen.

Dankjewel voor je liefdevol luisterende oor.